

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG részére

IV/245-1/2014.

1015 Budapest
Donáti utca 35.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/245-3/2014
Érkezett:	2014 MARE 25.
Példány:	3
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	P-1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Dr. [redacted] ügyvéd [redacted]
[redacted] (születési nev: [redacted], születési hely
idő: B [redacted] anyja neve: [redacted], lakhely: [redacted]
[redacted]) Indítványozó képviseletében az
Alkotmánybíróság IV/245-1/2014. számú tájékoztatójával kapcsolatban
Magyarország Alaptörvénye (továbbiakban: Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdés d)
pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. számú törvény (a
továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt
határidőn belül

alkotmányjogi panasz kiegészítés - t

kívánom benyújtani az alábbi indokaim alapján:

Jelen ügyben a kereset alapján eljáró bíróság jogerős döntésében – amit a Kúria hatályon kívül helyezett, és elutasította a keresetet – egyetértett az Indítványozó álláspontjával.

Az Indítványozó kiemeli, hogy amennyiben a bíróság olyan döntést hoz, amely alapján az ellenérdekű fél felé, de tulajdonképpen az állam felé fizetési kötelezettsége keletkezik az ügyfélnek, az állampolgárnak, annak ellenére, hogy a jogszabály ilyen fizetési kötelezettséget nem ír elő, akkor egyrészt sérül a tulajdonhoz való jog. Másrészt a közös szükségletekhez való hozzájárulása diszkriminatív, harmadrészt, mivel a hatóság hozott olyan döntést, ami jogszabályi előírás ellenére a saját költségvetését gazdagítja, a döntése nem részrehajló.

Kiemelem, hogy a bíróság a döntése a józan észnek és a közjónak sem megfelelő.

XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Az állampolgárok megtakarítása, pénze, vagyona a sajátja, amelynek megtartásához és elköltéséhez, illetve azon történő rendelkezéshez Alaptörvényben biztosított joga van.

Ha nincs olyan jogszabályi előírás, mely alapján a tulajdonából „negatív illeték” jogcímén fizetési kötelezettsége keletkezzen, akkor a vagyonából történő önkényes – jogszabály ellenére történő – elvonás sérti a tulajdonához való jogát.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Indítványozó álláspontja szerint, ha a hatóság önkényesen a maga javára értelmezi a jogszabályokat, és ezzel az ügyfélnek hátrányt okoz, anyagi kárt okoz, ezzel megsérti az Alaptörvényben biztosított azon jogot, hogy a hatóságok kötelesek részrehajlás nélkül döntést hozni.

A tisztességes eljáráshoz való jog követelménye akkor tud érvényesülni, ha a hatóság, illetve a bíróság a reá irányadó jogszabályokat megfelelően alkalmazza. Ha sérül a jogszabályok alkalmazása, és a jogszabályt annak céljával ellentétesen értelmezik, mely alapján az ügyfelet marasztalja a bíróság annak ellenére, hogy erre jogszabályi előírás folytán nem lenne lehetőség, akkor a bíróság megsérti a tisztességes eljáráshoz való Alaptörvényben biztosított ügyféli jogokat, továbbá a döntése nem részrehajlás nélküli. Megsérti továbbá a pártatlan eljáráshoz való Alaptörvényben biztosított jogot is, mivel a hatóság előnyére hozza meg a döntését.

Jelen ügyben olyan jogszabály értelmezés alapján került sor marasztalásra és hátrány okozására, mely a jogszabályok helyes alkalmazása, tisztességes és pártatlan eljárásban nem fordulhat elő.

Az Alaptörvény 28. cikkével kapcsolatban az Indítványozó álláspontja az, hogy a cikk önmagában a Bíróságok eljárására, döntéshozatali eljárására vonatkozik, azonban, ha ezt az Alaptörvényben rögzített kötelezettségét a bíróság megszegi és a józan ésszel, illetve a közjával ellentétes döntést hoz, önmagában sérti az Indítványozó Alaptörvényben rögzített jogait.

Ha a bíróság marasztaló döntése nem egyeztethető össze a józan ésszel, a közjával, akkor ez a marasztaló döntés sérti tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogot.

XXX. cikk

(1) Teherbíró képességének, illetve a gazdaságban való részvételének megfelelően mindenki hozzájárul a közös szükségletek fedezéséhez.

Indítványozó álláspontja szerint a teherbíró képességnek megfelelő hozzájárulás a közös szükségletekhez az alkotmánybíróági panaszban részletesen számadatokkal alátámasztva bemutatásra került, melyet ismételten számítással alátámasztva bemutatok:

Jelen esetben Indítványozó vásárolt ingatlanának értéke 8.750.000,- Ft. Ha az Indítványozó 13.950.000,- Ft értékű ingatlant vásárolt volna, akkor a fizetési kötelezettsége – ha elfogadjuk a Kúria álláspontját – azonos mértékű. (mindkét

esetben – figyelemmel az eladott lakás értékére, ami szintén azonos mindkét esetben, 64.000,- Ft) Ha az Indítványozó a két érték közötti értékű lakást vásárolt volna (11.350.000,-Ft) akkor fizetési kötelezettsége nem keletkezett volna.

A két ingatlan – amelyek után illetékfizetési kötelezettséget állapított meg a Kúria – értékének különbözete 5.200.000,- Ft, ezért álláspontom szerint súlyosan téves az a jogértelmezés és joggyakorlat, mely alapján az 5.200.000,- Ft értékkülönbözetű ingatlanok esetében azonos összegű illeték kiszabására és megfizetésére kerülhet sor, a vagyonszerzés (ami alapja a Kúria szerint az illetékfizetési kötelezettségnek) lényegesen eltérő mértékű.

Ha az Indítványozó 11.350.000,- Ft értékű ingatlant vásárolt volna, akkor viszont nem keletkezett volna illetékfizetési kötelezettsége.

Indítványozó álláspontja szerint nem lehetett a jogalkotó szándéka az, hogy a magasabb értékű lakás után (11.350.000,- Ft) ne kelljen illetéket fizetni (illetékmentes), azonban minél kisebb értékű ingatlant vesz az adózó annál magasabb legyen az illetékfizetési kötelezettség, mellyel egyidejűleg (minél több pénze marad) egyre magasabb személyi jövedelemadót is fizet. Ez az értelmezés nem felel meg a teherbíró képességnek megfelelő hozzájáruláshoz. A magasabb értékű ingatlan tulajdonosának a teherbíró képessége nagyobb, mint az alacsonyabb értékű ingatlan tulajdonosának.

Még nagyobb a torzulás akkor, ha az Szja. fizetési kötelezettséget is figyelembe vesszük.

Jelen esetben az illeték mértéke 8.750.000,- Ft értékű vásárolt ingatlannal 64.000,- Ft, míg az Szja fizetési kötelezettség 520.000,- Ft.

Azonban, ha magasabb 11.350.000,- Ft értékű ingatlant vásárol az adózó se illeték, se Szja fizetési kötelezettség nincsen, pedig ebben az esetben magasabb értékű vagyonszerzés történt.

Ha az Indítványozó 13.950.000,- Ft értékű ingatlant vásárol Szja. fizetési kötelezettsége nincsen, illeték 64.000,- Ft.

A Kúria álláspontja alapján tehát a fizetési kötelezettség az alábbiak szerint alakul:

8.750.000,- Ft értékű ingatlan után 584.000,- Ft (64.000,- Ft illeték + 520.000,- Ft Szja)

11.350.000,- Ft értékű ingatlan után 0,- Ft

13.750.000,- Ft értékű ingatlan után 64.000,- Ft

Az Indítványozó álláspontja szerint fenti számítások egyértelműen bizonyítják azt, hogy a legalacsonyabb értékű ingatlan esetében kell a közös szükségletekhez hozzájárulni, majd amíg az érték folyamatosan el nem éri a jelen esetben a 11.350.000,- Ft-ot, addig csökken a hozzájárulás összege, mígnem megszűnik. Ezt

követően pedig elmarad az Szja fizetési kötelezettség, és kis mértékben ugyan, de ismét nő az illetékfizetési kötelezettség.

Annak, aki 13.750.000,- Ft-ért vásárol egy ingatlant a teherbíró képessége másfélszerese mint annak, aki 8.750.000,- Ft-ért vásárol. Azonban az alacsonyabb teherbíró képességű személynek illeték vonatkozásában ugyanannyival, míg Szja-val együtt majdnem 10-szeresen kell hozzájárulni a közterhekhez, így álláspontom szerint egyértelműen megállapítható, hogy nem a teherbíró képességének megfelelően járul hozzá a közös szükségletek fedezéséhez, ami Alaptörvény-ellenes.

Ha az Indítványozó csak 7.000.000,- Ft értékű lakást vásárolt volna, akkor (a különbség 5.350.000,- Ft) a hatósági és a kúriai álláspont szerint a megfizetendő illeték mértéke 161.000,- Ft, míg az Szja fizetési kötelezettség 870.000,- Ft.

Ha magasabb 11.350.000,- Ft értékű ingatlant vásárol az adózó se illeték, se Szja fizetési kötelezettség nincsen, pedig ebben az esetben magasabb értékű vagyonszerzés történt.

Ha és amennyiben a vagyoni viszonyaiban két természetes személynek – jelen ügynél maradván – 5.200.000,- Ft értékű különbség állapítható meg, nyilvánvaló, hogy az Alaptörvény hivatkozott rendelkezése alapján nem lehet azonos a teherbíró képessége, így a szükségletekhez való hozzájárulás mértéke. Az is nyilvánvaló, hogy a kisebb mértékű vagyonszerzés nem eredményezhet magasabb adó-és illetékfizetési kötelezettséget.

Az a természetes személy, aki alacsonyabb értékű ingatlant szerez (jelen esetben felperes 8.750.000,- Ft értékben) nem járulhat hozzá a közterhekhez magasabb mértékben, mintha magasabb értékű ingatlant szerzett volna (jelen esetben, ha a vásárolt ingatlan értéke 11.350.000,- Ft lenne, felperes nem fizetne illetéket, azaz közterhet).

Fentiek alapján álláspontom szerint tévesen értelmezi a Kúria azt a jogszabályi rendelkezést, hogy a „negatív illetéket” is meg kell fizetni. Számos esetben negatív szám keletkezik, ha a közös szükségletekhez való hozzájárulás mértékét vizsgáljuk, és teljesítjük ezen fizetési kötelezettségünket. Ha bármely adó-és illeték-nemben negatív fizetési kötelezettség jelenik meg, akkor azt megfizetni az adózónak nem kell, kivéve jelen ügyben alkalmazott joggyakorlat alapján.

Az Indítványozó álláspontja fentiek – és az alkotmányjogi panaszban már korábban kifejtettek – miatt a Kúria Kfv.V.35.588/2012/6. számon hozott ítélete, illetve hatósági döntések ellentétesek az Alaptörvény rendelkezéseivel. Súlyosan sértik az Indítványozónak az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésében, illetve a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogát, és e döntése során a Kúria megsértette az Alaptörvény 28. cikkét is.

Fentiek alapján indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdése alapján állapítsa meg, hogy a Kúria ítélete, valamint a hatóság határozatai alaptörvény-ellenesek, sértik az Indítványozó alapvető jogait,